

breast and
beyond

by pinaree
sanpitak

Bangkok University Art Gallery

Sep. 7 - Oct. 4, 2002

"noon-nom "

2001-2002

Organza, synthetic fiber, 200 pieces,
Installation site 93 sqm. variable

**Chulalongkorn University
Art Center**

Sep. 5 - 30, 2002

"breast stupas"

2000-2001

27 unthreaded silk

Fabric size each 500 x 122 cm.

Image size: height 235 to 310 cm.

Fabric supported by Jim Thompson,
The Thai Silk Co. Ltd. Thailand

"the vessel"

2002

Cast magnesium

200 x 104 x 67 cm.

Open Arts Space

Sep. 6 - Oct. 10, 2002

"offering vessels"

2001-2002

Dyed paper mulberry (Saa) fiber and
wire sculptures 30 pieces, size variable

"offering vessels"

Charcoal and pencil on paper,

21 pieces each 113 x 150 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

breast and beyond by pinaree sanpitak

Image of the Self in Pinaree Sanpitak's Art

Assistant Professor Somporn Rodboon

In the past decade, hardly anybody could deny that Pinaree Sanpitak's art has been a firm and successful journey through the contemporary art world in Thailand and internationally.

Pinaree's concept and inspiration come from what is most closest to her, her precious and meaningful experience as an all rounded capable woman, a mother with her utmost love for her son, and most of all an artist who is determined and dedicated in her art making. Although most of her time is devoted to the responsibility of child rearing, which is the foremost one of women's important duty, she has never abandoned her creativity works and always brings forth her experiences into her art for the viewers.

What is most interesting is Pinaree's philosophy in her creativity. She emphasizes the artistic importance to her working process not only to challenge thoughts, senses as well as the sub-conscious of the viewers but also creates a challenge, which has direct impact towards herself, as an artist. Thus resulting in a learning process and new discoveries in various aspects, which in turn is a boon towards her art making. The extraordinary quality in Pinaree's work is how she can portray and reflect her experiences especially one of women's unique ordeal as a mother. Pinaree sensitively records those accounts starting from her pregnancy to child birth and child nurturing. The symbol for that bond between mother and child is the mother's "bosom". Thus the emblem of the "breast" becomes an important reference in her art work. The "breast" has appeared in various forms and medium.

The image of the "breast" in Pinaree's work narrates the state of feelings, passion, thoughts and point of views which define her life experience at different periods. They tell of delightful times, happiness, weariness and decline which follow the path of time. They demonstrate the truth of the physical state which is the body and the psychological effects of the mother.

Going through Pinaree's use of references and symbols, one notices the signs appear in many definitions through different usage of forms, colors and materials. The main symbol is the breast which moves from simple straightforward figures to more abstracted characters. The development of the style coincides with the move from clear and direct interpretations to more complex issues. Pinaree shifts from 2-dimensional works on paper and canvas to 3-dimensional pieces which have developed their courses through various materials from mulberry fibers to terracotta, molded and scented wax, cast bronze and now cast magnesium, which appears in a large breast-like cradle/vessel. At the same time Pinaree also produces works on 2-dimensional surfaces of hemp and silk. Small and large images on these fabrics resemble grand and dignified stupas which take on a more sacred meaning. The stupa-like images vary. Some are pointed like chedis and some are rounded like breasts. In the installation piece, "breast stupas" (2000-2001) the breast becomes translucent on the heavy piece of silk from the process of unthreading strands of silk within the designated outline. Many women have been delighted in sharing this experience by helping Pinaree remove these strands of silk threads, one strand after the other. They meticulously remove the threads the way Pinaree designs. The 27 pieces of silk, size 122 cm. in width and 500 cm in height appear in shades of grays and blacks with tinges of beige. They are hanged from ceiling to floor. Life is tangible on these pieces of silk. The way the threads hang, whether taut or loose, resulting from the way the threads are pulled reflects the change in the body and life with passing time. This same reflection appears in the change of the image of the breast in Pinaree's paintings and drawings. The silken surface reflects life. The installation set up like a stage with layers of silk luring the audience into the atmosphere and the touch of the work. Each piece of silk is both translucent and opaque. Soul, dignity and the female sensitivity are clearly exposed.

Rama IX Art Museum Foundation

BREAST STUPAS

Apart from the above breast image shapes on silk pieces, there are charcoal drawings of breast images which resemble mounds and vessels.

"offering vessels" (2001-2002) comprised of over 20 pieces of charcoal and graphite drawings on paper size 113 x 150 cm. each. The semi-abstract breast image resembles an open wide rim vessel with a spout. At first glance it appears as a mouth with a full sensual lower lip. The different tone of the upper part which is the interior of the vessel slightly contrasts with the outer part. With the dark tone of the background, the drawings offer a solemn mood. But in that quietness exists a continuous movement. The vessel and cradle-like breast shape sculptures made from dyed black paper mulberry fiber (saa fiber) set hanging 30 cm. above ground on 2 sets of wire loops. The 30 pieces of sculpture are placed in a circular setting, moving in the same direction, originating from the drawings to the 3-dimensional sculptures in an everlasting rhythm. These black cradle-like forms suspended in mid-air stimulate thoughts of boats floating in still waters. The repetition moves in a cycle, a reminder of the "existing" world. The audience can walk through and feel the 3-dimensioned works. The atmosphere differs from Pinaree's other installations where "offering vessels" moves in a circle similar to rigors of meditation. It is a kind of movement in stillness, which proffers the entrance to the subconscious leading to insight, wisdom and eventually a state of life realization.

Comparing with "offering vessels", "noon nom" offers a more lively setting. The delicate light surface of organza, the oversize cushion-like objects, whether round or wide invites the viewers to interact with the installation by touch. Whether the audience is leaning or lying down on "noon nom", the work brings forth fantasies and memories of happiness, comfort, warmth, impressions of the bond with one's mother or links with someone, depending on each person's touch, senses, imagination and thoughts varying with sex, age, experience and memory. The writer is of the opinion that "noon nom" portrays a positive aspect in life.

Whatever shape the breast in Pinaree's works takes, the works lead the viewers deep into the soul of one woman who is merely a humble being, a mother and an artist. The artist's works can reflect her identity through her work which has the polar qualities of delicateness, strength, sensitivity, precision, peace, challenge, mystery and openness. Pinaree can merge these confronting elements with balance.

Although Pinaree's works have been considered as very personal but all of her creativity succeeds in conveying universality of many women's experiences. The term universality in this context does not mean merely being foreign or "not Thai" but being a human being without rules or boundaries of different nationality, culture or language. Pinaree's art is critical towards thoughts and senses. The work challenges the viewers to use their wisdom and thoughts to deeply understand the senses, lives and soul of women in various aspects more than just to lure the viewers to aesthetic pleasure or just to view the works superficially. To read Pinaree's work requires concentration, wisdom, time and understanding.

Assistant Professor Somporn Rodboon is a lecturer at the Faculty of Fine Arts, Chiang Mai University, Chiang Mai Thailand and an independent curator.

Translated from Thai by Pinaree Sanpitak. Edited by Khun Ying Maenmas Chavalit

BREAST STUPAS

ภาพลักษณ์แห่งตัวตนในงานศิลปะของพนรี สันต์พิทักษ์

ผ.ศ. สมพร รอดบุญ

คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า ในทศวรรษที่ผ่านมา งานศิลปกรรมของพนรี สันต์พิทักษ์ได้แสดงให้เห็นถึง การก้าวเดินอย่างมั่นคงบนเส้นทางศิลปะร่วมสมัยของประเทศไทยและของระดับนานาชาติซึ่งดำเนินต่อเนื่องกันไปด้วยความสำเร็จ เป็นที่น่าภาคภูมิใจ

แนวความคิดและความบันดาลใจในการสร้างสรรค์ศิลปะของพนรี มาจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด นั่นคือ ประสบการณ์ชีวิตอันมีค่าและมีความหมายอย่างลึกซึ้งสำหรับตัวเธอเองในฐานะที่เป็น ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีความสามารถรอบด้าน เป็นมารดาที่มีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อบุตร และเหนืออื่นใด เป็นศิลปินที่มีความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ศิลปะด้วยความจริงใจเสมอมา ถึงแม้ว่าเวลาส่วนใหญ่ของเธอนั้นจะทุ่มเทให้กับการรับผิดชอบและเลี้ยงดูบุตรชาย ซึ่งเปรียบได้กับการอันใหญ่หลวงในชีวิตของผู้หญิง แต่พนรีก็ไม่เคยละทิ้งงานสร้างสรรค์ เธอกลับนำประสบการณ์จากภาระนั้นถ่ายทอดออกเป็นงานศิลปะที่มีคุณค่าให้ผู้อื่นได้ศึกษาและรับรู้

สิ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งนั้นคือ ปรัชญาในการสร้างสรรค์ศิลปะของพนรี เธอให้ความสำคัญกับการทำงานซึ่งมิใช่เป็นการทำหยาบความคิด ความรู้สึก รวมทั้งจิตใต้สำนึกของผู้ดูงานเท่านั้น แต่ความทำหยาบดังกล่าวมีผลกระทบต่องานโดยตรงด้วยเช่นกัน ผลลัพธ์ที่ได้นั้นคือเกิดการเรียนรู้และการประจักษ์ในสิ่งใหม่หลายๆด้าน ที่เอื้อต่อพัฒนาการในงานศิลปะของเธอ ความพิเศษที่มีอยู่ในงานของพนรีนั้น ได้แก่การสะท้อนประสบการณ์ของชีวิตในแง่มุมต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ซึ่งเป็นบทบาทสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งในชีวิตของความเป็นผู้หญิงนั่นคือ บทบาทของความเป็นแม่ นับตั้งแต่การตั้งครรภ์ การให้กำเนิดและการเลี้ยงดูชีวิตน้อยๆให้เติบโต ที่พนรีได้บรรจงบันทึกไว้ในงานศิลปะ ส่วนสัญลักษณ์ที่เป็นสายใยแห่งความรัก ความผูกพันระหว่างแม่กับลูกนั้นคือ "นม" ของผู้เป็นแม่ ด้วยเหตุนี้ รูปทรงของนมจึงเป็นสื่อสำคัญในงานของพนรี ซึ่งถูกนำมาเสนอเป็นงานศิลปะในรูปแบบที่หลากหลาย และมีการใช้วัสดุในลักษณะต่างๆกัน

รูปทรง "นม" ในงานของพนรีจะเป็นสิ่งที่บอกเล่าถึงภาวะอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและบ่งบอกถึงวิถีชีวิตในช่วงเวลาต่างๆ ซึ่งมีทั้งความเบิกบาน ปิติยินดี ความสุข ความเหนื่อยล้า ความร่วโรย เป็นไปตามสังขารและกาลเวลา แสดงสัจธรรมของสภาวะทางกายภาพ คือสรีระและผลกระทบทางด้านจิตวิทยาของผู้เป็นมารดา

หากศึกษาดูงานของพนรีในเชิงสัญลักษณ์แล้ว เป็นที่น่าสังเกตว่า สัญลักษณ์สื่อความหมายต่างๆ ในงานปรากฏให้เห็นได้จากการใช้รูปทรง สี น้ำหนัก และวัสดุที่นำมาใช้ รูปทรงของนมเป็นรูปทรงหลักสำคัญที่มีการคลี่คลายจากลักษณะรูปทรงง่าย ๆ ไปสู่ลักษณะที่เป็นนามธรรมยิ่งขึ้น การคลี่คลายของรูปทรง วิวัฒนาการไปพร้อมกับความหมายที่สื่อให้เห็นเป็นที่เข้าใจได้ ไปสู่ความหมายที่เป็นประเด็นคำถามซับซ้อนและลึกซึ้งยิ่งขึ้น รูปทรง "นม" 2 มิติ อันได้แก่งานจิตรกรรมบนกระดาษและผืนผ้าใบ ค่อยๆกลายมาเป็นรูปทรง 3 มิติ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงในเชิงวัสดุและเทคนิคอย่างต่อเนื่องจากวัสดุซึ่งเป็นเยื่อสาไปสู่เทคนิคเครื่องเคลือบดินเผา การหล่อซีเมนต์มีกลิ่นหอม การหล่อบรอนซ์ และการใช้เมกนีเซียมสร้างเป็นรูปทรงของนมขนาดใหญ่คล้ายเปลหรือภาชนะอย่างหนึ่ง ในขณะเดียวกันพนรีก็ย้อนกลับไปสร้างงานเป็น 2 มิติ บนผืนผ้าใบกัญชาและผ้าไหม รูปทรงบนผืนผ้าขนาดเล็กและใหญ่ มีลักษณะคล้ายกับสตูบซึ่งดูสง่างามและมีความขลังยิ่งขึ้นในความหมาย รูปทรงคล้ายสตูบ มีความแตกต่างกัน มีทั้งรูปทรงแหลมคล้ายเจดีย์ และรูปทรงบ้านมน เป็นต้น จะเห็นได้จากงาน "breast stupas" (ผลิตขึ้นในปี พ.ศ. 2543-2544) รูปทรงของนมบนผืนผ้าไหม เนื้อหนา มีลักษณะโปร่ง เทคนิคที่ใช้คือการเลาะเส้นไหมให้อยู่ในรูปทรงที่กำหนด การเลาะไหมด้วยมือที่ละเอียด มีได้เป็นฝีมือของศิลปินเพียงผู้เดียว แต่มีผู้หญิงหลายคนยินดีที่จะร่วมแบ่งปันประสบการณ์ของความเป็นผู้หญิงกับพนรี เขาเหล่านั้นใช้สมาธิและความละเอียด เลาะเส้นไหมตามรูปทรงซึ่งพนรีต้องการ ผ้าไหมแต่ละชิ้นมีสีอยู่ในโทนเทาดำ มีสีครีมมาแทรกอยู่บ้างบางจังหวะ ผ้าไหมมีจำนวนทั้งหมด 27 ชิ้น ขนาดของผ้าแต่ละชิ้นมีความกว้าง 122 เซนติเมตร ความสูง 500 เซนติเมตร แขนงห้อยจากเพดานจรดพื้น ชีวิตที่ปรากฏในงานบนผ้าไหมสามารถสัมผัสได้จากลักษณะของการเลาะเส้นไหมซึ่งมีทั้งตึงและหย่อน แผงความคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของสรีระและชีวิตที่ผ่านไปตามกาลเวลา อันเป็นสัจธรรมเช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของรูปทรง "นม" ในงานจิตรกรรมและในงานวาดเส้นของพนรี ผิวของผืนผ้าไหมเปล่งประกายความมีชีวิต เห็นได้จากความมันระยับเมื่อต้องแสงไฟ จังหวะการจัดแขวนผ้าไหม ลดหลั่นกันไปหลายชั้นคล้ายฉาก มีมิติลึกเชิญชวนให้ผู้ชมเดินเข้าไปสัมผัสกับบรรยากาศและจับต้องผลงาน ผ้าไหมแต่ละผืนจะมีความโปร่งแสงสลับกับความทึบของเนื้อผ้า เป็นงานที่สะท้อนพลังแห่งจิตวิญญาณ ความสง่างาม และความละเอียดอ่อนในสตรีเพศ

นอกจากรูปทรงนมบนผ้าไหมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีงานจิตรกรรมและภาพวาดที่ใช้ดินสอถ่านเขียนรูปทรงของนมมีลักษณะคล้ายเนินและรูปทรงของภาชนะบรรจุหรือรองรับสิ่งต่างๆ

งาน "offering vessels" สร้างสรรค์ขึ้นในระหว่างปี พ.ศ. 2544-2545 เป็นงานที่ประกอบด้วย ภาพเขียนด้วยสีถ่านและดินสอลงบนกระดาษจำนวนกว่า 20 ชิ้น มีขนาดกว้าง 113 เซนติเมตร และยาว 150 เซนติเมตร ภาพเขียนที่ปรากฏเป็นภาพของนม มีรูปแบบกึ่งนามธรรม ซึ่งดูเหมือนภาชนะเป็นรูปทรงเปิด ปลายข้างหนึ่งของภาชนะมีลักษณะคล้ายจะงอยปาก หากมองดูผิวเผินจะมีรูปทรงคล้ายปากซึ่งริมฝีปากล่างจะมีลักษณะอ้อมเอิบเข้ายวน การเล่นน้ำหนักระหว่างส่วนบนซึ่งเป็นส่วนเปิดเผยให้เห็นด้านในของภาชนะแตกต่างกับ น้ำหนักของส่วนนอกไม่มากนัก พื้นหลังของภาพจะมีน้ำหนักเข้มเป็นการเล่นโทนสีเทาดำ ทำให้รูปทรงดูนิ่งโดยรวม แต่ในความนิ่งนั้น มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องระหว่างรูปทรงของภาชนะและรูปทรงของนมที่ดูคล้ายเปลท่าด้วยเยื่อสาข้อมเป็นสีตัววางพาดอยู่บนโครงสร้างทำด้วยลวด ซึ่งโยงห้อยลงมาจากเพดาน และลอยสูงจากพื้นประมาณ 30 เซนติเมตร รูปทรงเหล่านี้มีด้วยกันทั้งหมด 30 ชิ้น จัดวางลดหลั่นเป็นจังหวะ ในลักษณะของการเคลื่อนไหวเป็นวงกลม โดยมีจุดเริ่มต้นจากภาพเขียนและเชื่อมโยงกับรูปทรง 3 มิติ เป็นการเคลื่อนไหวไปในทิศทางเดียวกัน วนไปเช่นนี้โดยไม่มีที่สิ้นสุด รูปทรงคล้ายเปลสีดาโยยอยู่กลางอากาศมีสภาพคล้ายเรือที่ล่องลอยอยู่ท่ามกลางกระแสน้ำที่สงบนิ่ง รูปทรงนี้เป็นสัญลักษณ์ สื่อความหมายถึงการดำรงอยู่ของโลก พนรีใช้รูปทรงในลักษณะซ้ำกัน วนเป็นวัฏจักร ผลงานชุดนี้ผู้ชมสามารถเคลื่อนไหวในพื้นที่ของงาน สามารถสัมผัส จับต้องงานที่เป็น 3 มิติได้ บรรยากาศของงานจะแตกต่างกับงานอื่นๆ ของพนรีตรงที่การเคลื่อนไหวไปรอบๆในงานชิ้นนี้เป็นเสมือนการท่าสมาธิอย่างหนึ่ง เป็นการเคลื่อนไหวในความสงบนิ่ง เพื่อเข้าสู่มิติภายในแห่งจิตใต้สำนึกหรือการตกอยู่ในห้วงภวังค์ ซึ่งนำไปสู่การหยั่งรู้ การนำมาซึ่งสติและท้ายสุดคือการประจักษ์ในชีวิต

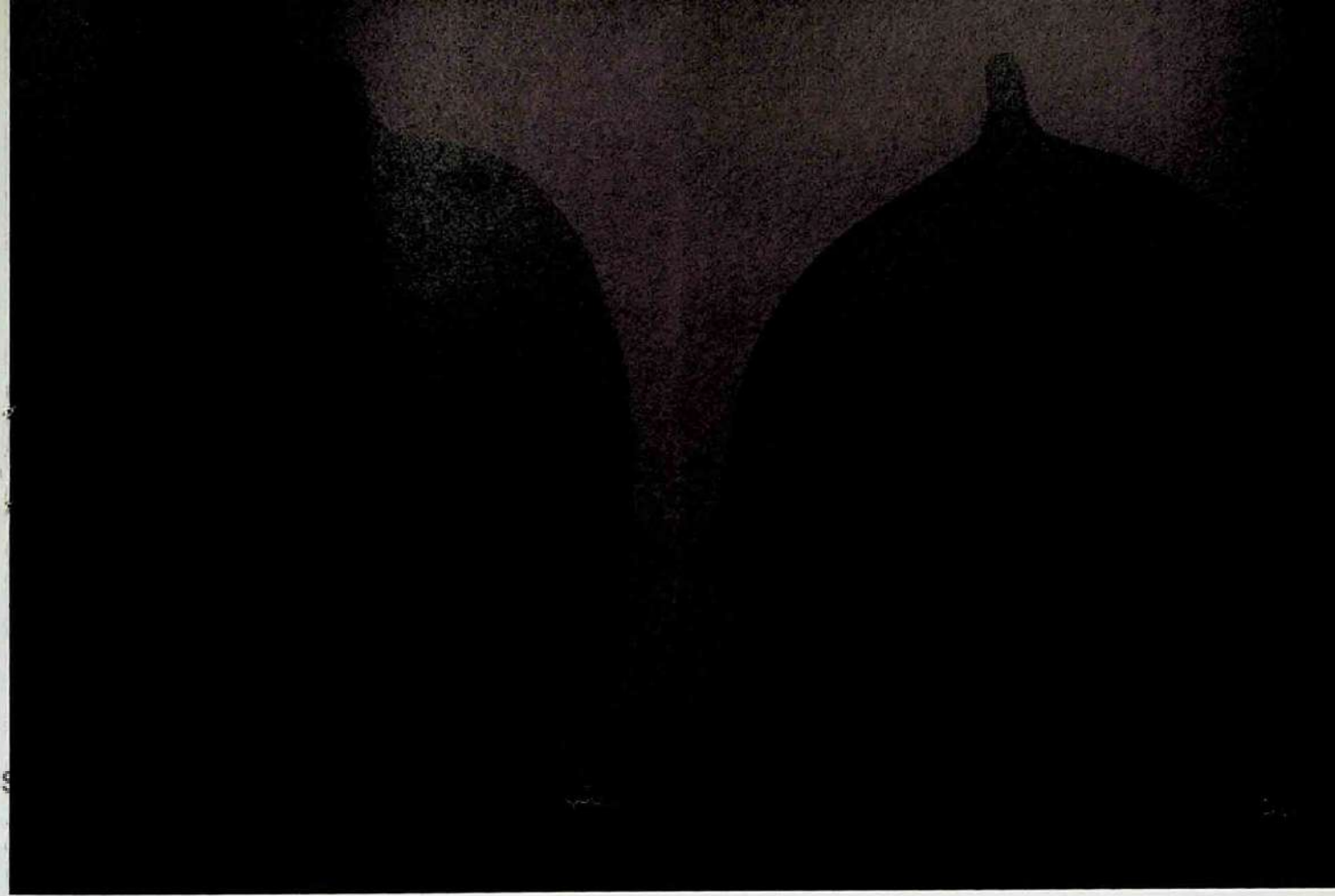
หากพนรีเสนอในงานชุด "offering vessels" กับงานชุด "หนูนม" แล้ว จะเห็นความแตกต่างกันในเรื่องบรรยากาศของงานและอารมณ์ความรู้สึก ชุดหนูนมเป็นชุดที่มีชีวิตชีวามากอีกแบบหนึ่ง อารมณ์ของเนื้อวัสดุที่ใช้ซึ่งเป็นผ้าใยแก้ว มีความบางเบาละเอียดอ่อน รูปทรงของนมขนาดใหญ่จะเป็นลักษณะเหมือนหมอนหรือเบาะ มีความกลมบ้าง ความป้านบ้าง เชิญชวนให้ผู้ชมมีปฏิริยาโต้ตอบกับงานด้วยการสัมผัสกับความนุ่มนวลในลักษณะต่างๆไม่ว่าจะหนุน จะนั่งพิงหรือนอนบนรูปทรงเหล่านั้นพร้อมกับจินตนาการหรือรำลึกถึงความสุข ความสบาย ความอบอุ่น ความประทับใจที่มีต่อความผูกพันระหว่างตนเองกับมารดาหรือบุคคลอื่น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ รับรู้ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของผู้ชมแต่ละเพศวัย ซึ่งจะมีความแตกต่างหรือจะเป็นอย่างไรก็ได้ ตามประสบการณ์และความทรงจำของแต่ละคน ในทัศนะของผู้เขียน งานชุด "หนูนม" น่าจะนำมาซึ่งประสบการณ์ชีวิตในเชิงบวก

ไม่ว่ารูปทรง "นม" ในงานของพนรีจะคลี่คลายให้เป็นอะไรก็ตาม ความหมายที่ปรากฏในงาน มีส่วนสำคัญโน้มน้าวให้ผู้ดูได้มองลึกเข้าถึงจิตวิญญาณของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นทั้งปุถุชนธรรมดา เป็นแม่และเป็นศิลปินที่สามารถถ่ายทอดความเป็นอัตลักษณ์ของตนเองในงานศิลปะ แผงไว้ด้วยความนุ่มนวล ความแข็งแกร่ง ความอ่อนไหว ความเจ็บปวด ความนิ่งสงบ การทำทลาย ความเร้นลับแอบแฝง และความเปิดเผย ที่มักจะเป็นคุณสมบัติที่ขัดแย้งกันอยู่ แต่พนรีสามารถนำสิ่งที่มีความตรงกันข้ามเหล่านั้นมาอยู่ร่วมกันได้อย่างมีดุลยภาพ

ถึงแม้ว่างานของพนรีอาจจะถูกมองว่ามีเนื้อหาสาระเฉพาะตน แต่ความจริงแล้ว งานทั้งหมดที่เธอสร้างสรรค์ขึ้นนั้น ส่งผลถึงผู้หญิงอีกเป็นจำนวนมาก ในลักษณะที่เป็น "สากล" ความเป็นสากลในที่นี้ มิได้หมายถึงความเป็นฝรั่งหรือต่างชาติ แท้จริงแล้ว "สากล" ในที่นี้หมายถึงความเป็นมนุษย์ ซึ่งปราศจากกฎเกณฑ์หรือขอบเขต ของความแตกต่างทางเชื้อชาติ วัฒนธรรมหรือภาษา งานศิลปกรรมของพนรี มีคุณค่าต่อความคิดและความรู้สึก การแสดงออกในงานล้วนท้าทายให้ผู้ชมผลงานได้ใช้สติปัญญาความคิดในการหยั่งลึกถึงความรู้สึก ชีวิต วิญญาณของสตรีเพศหลายแห่งหลอมอย่างลึกซึ้ง มากกว่าที่จะชวนเชิญให้มองเพียงแค่ความสวยงามเพื่อความสุนทรีย์ทางอารมณ์ หรือเพียงแต่ดูให้เป็นอะไรแค่เปลือกนอกเท่านั้น การอ่านงานของพนรีต้องใช้สมาธิ พุฒปัญญา เวลาและความเข้าใจด้วยเช่นกัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมพร รอดบุญ เป็นอาจารย์ประจำที่คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และเป็นคิวเรเตอร์อิสระ

notes/scribbles awakening
sensuality sensual memory
object of desire his life was
as rain before his eyes, a vision
of peace (p 24)-1 the sense of
taste is cultivated, much like our
ear for jazz : free of prejudices,
with a spirit of curiosity, and not
taking anything too seriously.(p..)-
2 reasons get forgotten(p 85)-
3 out of silence pilgrimage
breads(p 317)-4 I must do what
I can with echoes (p 61)-5 to
feel like the blind (p..)-6
palpable serendipity
solemn own inner time
an intimate distance keep the
meal simple and spontaneous; it
leaves room for more
complicated experiences (p..)-7
offerings

Rama IX Art Museum Foundation

THE VESSEL
PHOTO: PINAREE SANPITAK

28 May 2002

A quick greeting dear Pinaree, after our marvelous but short meeting in Japan. Wonderful to see you and your towering, silken drapes of "breast stupas" filling the Fukuoka Museum hall like a forest of threaded light. I'll confess too, to the voyeuristic delight in watching other viewers lured into walking through layers and layers of sensual cloth.

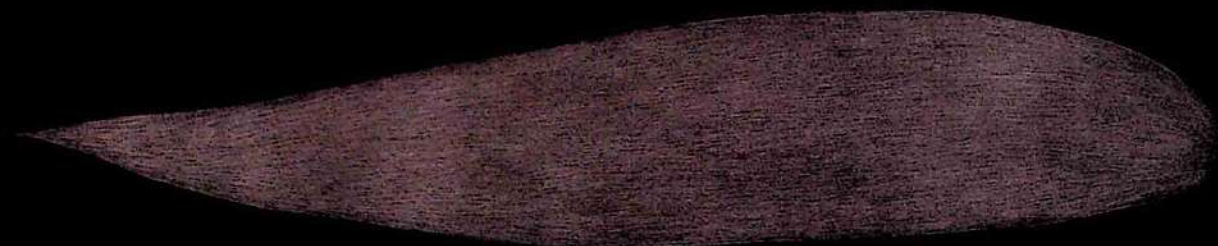
I imagine it wasn't just the cunning way in which you dethreaded the long swatches of fabric, which drew audience attention toward the textural beauty of the piece. I'd like to think it was representation of the female breast enlarged to a menacing, monstrous size that intimidated a new generation of art lovers who assume icons to be otherwise shoved through the sieve of celebrity and global corporate branding. Pardon my Hollywood inflection - I realize that Bangkok's golden dome temples and banner mandalas give urban ads a run for their visual money. And a Bangkok crowd, more than one in Fukuoka, will recognize the silk reference to a rejuvenated industry that has put Thai culture on the modern economic map. But you and I know that billboard consumerism has redefined the city vista from Bangkok to L.A, allowing the Nike swoosh to enter a realm previously reserved for ancestors and gods.

Don't get me wrong. I'm not saying Buddhist Thai culture or your visual pronouncement of female power has been wholly undermined by consumerist imagery, nor am I suggesting that your developing opus of figurative imagery be compromised by a reductive economic analysis of pop cultural sign systems.

Museum Foundation

I am however, trying to reckon with an irony that now drips from your practice - one that you yourself admitted grows out of a graphic design search for one decisively vivid "icon." So while corporate marauders plunder graphic vocabularies to find the freshest symbol of provenance, you have dared to return to a fundamental visual and geometric principle, stating, "All recognizable form is generated from one point, one curvilinear line." And regardless of whether you draw the image with luminous graphite, cast it in magnesium, or fashion it through luxurious fabric, your artistic obsession with the female figure, her body parts and her experience is driven by that ancient/contemporary brain/mind question that asks, "How do we generate significant meaning through repeated shape and pattern? In your case, the question hovers over imagistic terrain where one easily maps out variations on a parabola.

Forgive me then for tracing your aesthetic ideas back to a compositional axiom of abstraction. If we're going to address the powerful sway your work has held over audiences in Bangkok, Paris, Berlin, Fukuoka, Brisbane, and within the U.S., I believe we must depart from the domestic issue of fecundity defined by previous authors, in order to think about the broader, more time-based implications of your graphic sign. That you persist in dwelling on the irregularities of the parabola as a symbolic form, tells me that your developing imagery, from pendulous breasts and broad-hipped bowls to arched stupas, resists the Pop parody of global mass production. Even with your latest experiment in metallic weight, you hardly pay homage to the adolescent American and Japanese pop manga fantasy that envisions breast tissue as something cyborgian, mechanically reproducible, metallically shiny, with firm, erect nipples and forever encased in futuristic armor. Here of course is the greatest irony of your new work, abducting and materializing that cartoon phantasm in a simple metal that when molded according to geometric archetype, ends up looking more like a hand-crafted, honorific totem than a fast cast projection of pop sci-fi desire.

OFFERING VESSELS

I should mention that lurking in my thoughts about the breast as parabola are the influential writings of one brilliant but immensely eccentric 20th C. Polish science writer, Alfred Korzybski who took the parabola as the central trope of human neurolinguistics. From Korzybski's standpoint, all that we can know falls inside the parabola, a bowl of understanding, its shape given by language, and by the neurological capacities of our central nervous system (and brain). Where Korzybski saw the parabola as a sign floating in a world of meaning to be made, you see a breast, a stupa, floating in a void we fill with bodies, feelings and intentions. I often wonder if your detached breast, your ritual free stupa are ever stipulated beyond the architectural floor, ceiling, wall patterns you perceive and create - you know, the breast finds a whole moving body, the stupa is resituated in a landscape outside the art gallery for contemplative prayer. I recognize the esteemed Montien Booma raised this question in his later years, and so I put it to you now: What license does modern abstraction allow you in severing geometry from psycho-biology, in removing breast from the surface and context out of which it grows?

I'll leave you to answer in your own time.

Meanwhile, I'm still mulling over those lecture comments you received in Los Angeles, regarding the body as image rather than as an object defined by bionaturalist assumptions about human creation and destiny. Remember the young digital boys at Otis who self-reflected on the positive correlations between past breast-feeding experiences and their fondness for 'well-endowed' women? It seems only when confronted with the abstracted, singular icon, liberated from soft porn pics, virtual realities and La Leche League politics, can the young American male thing begin to re-imagine the sensual contour of his past biological and cultural entrainment. Ah, the power that abstraction has to stimulate narration!

With this in mind, I remain awfully curious to know the thoughts of the counterpart Thai male who was breast-fed. Any thoughts?

Until we next meet, all happiness, much metta.

M. A. from L. A.

ma-from-la@att.net

*M. A. Greenstein is the 2001-2003 Critic in Residence at Otis College of Art and Design
and on the graduate art theory and criticism faculty at Art Center College of Design, Los Angeles, California.*

OFFERING VESSELS

28 พฤษภาคม 2545

ขอทักทายอีกทีหลังจากที่เราเจอกันแบบสั้นๆแต่ก็เยี่ยมมากที่ญี่ปุ่น ดีใจที่ได้เห็นเธอกับ "breast stupas" เจดีย์ทรวงอกอันสูงตระหง่าน ห้อยเหมือนม่านประดับ เต็มหอแสดงงานของพิพิธภัณฑ์ฟูกุโอกะ อย่างกับป่าของแสงที่ทอประสานกันดั่งเส้นไหม ฉันต้องยอมรับอย่างหนึ่งว่าฉันรู้สึกตื่นเต้นกับการแอบมองดูคนดูงานถูกดึงให้เข้าไปเดินผ่านผ้าที่เย้ายวนเหล่านั้นชั้นแล้วชั้นเล่า

ฉันคิดเอาเองว่าสิ่งที่ดึงดูดให้คนเข้ามาให้ความใส่ใจกับความงามของตัวเนื้อผ้าและพื้นผิวในงานชุดนี้ คงไม่ใช่แค่เพราะอุบายอันชาญฉลาดของเธอในการเลาะเส้นด้ายออกจากแถบผ้าชิ้นยาวเหล่านั้น ฉันอยากจะคิดว่ามันเป็นเพราะภาพหน้าอกผู้หญิงที่ถูกขยายให้มีขนาดใหญ่โตมโหฬารน่ากลัวนั้นต่างหากที่ข่มคนรักงานศิลปะรุ่นใหม่ทั้งหลายไปเลย พวกที่คาดคิดว่าสัญลักษณ์ของสิ่งที่ถูกยกย่องบูชาต้องผ่านขบวนการคัดกรองจากดาราผู้มีชื่อเสียงในวงสังคมและการตรายี่ห้อโดยกลุ่มบริษัทต่างๆเท่านั้น ขอโทษด้วยนะที่เชื่อมโยงเอาเรื่องจากขอลีวีดูมาเปรียบเปรย ฉันรู้ว่าวิวัฒนาการของเจดีย์สีทองอวาม์ ตลอดจนผ้ายันต์ศักดิ์สิทธิ์ในกรุงเทพฯทำให้ระบบโฆษณาในเมืองใหญ่ต้องลงทุนแข่งขันอีกมาก แล้วคนกรุงเทพฯก็คงจะสังเกตเห็นและเชื่อมโยงเรื่องผ้าใหม่กับการฟื้นกลับมาของอุตสาหกรรมนี้มากกว่ากลุ่มคนดูที่ฟูกุโอกะ อุตสาหกรรมที่ทำให้วัฒนธรรมไทยได้เข้าไปปรากฏอยู่บนแผนที่ของเศรษฐกิจสมัยใหม่ แต่ทั้งเธอและฉันก็รู้ว่าระบบบริโภคนิยมและป้ายโฆษณาเป็นสิ่งที่สร้างนิยามใหม่ให้กับภาพทิวทัศน์เมืองตั้งแต่กรุงเทพฯถึงแอล.เอ. ทำให้กระแสนุชาในก็เข้าไปครอบครองพื้นที่ที่เคยเป็นของเหล่าบรรพบุรุษ และ เทวดาเท่านั้น

อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันไม่ได้พูดว่าวัฒนธรรมพุทธแบบไทยหรือการถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับพลังของเพศหญิงผ่านทางรูปภาพของเธอ จะถูกแทนที่โดยภาพที่เป็นผลผลิตเพื่อสนองระบบบริโภคนิยม และฉันก็ได้เสนอว่าในการพัฒนาผลงานที่เป็นรูปทรงเรขาคณิตของเธอ จะต้องไปเกี่ยวกับการวิเคราะห์ด้านเศรษฐกิจตลอดเรื่องระบบของสัญลักษณ์ในวัฒนธรรมป๊อป

seum Foundation

จริงๆแล้วฉันพยายามจะทำความเข้าใจกับการประชดประชันเสียดสีที่เดี๋ยวนี้เริ่มหยดออกมาจากกระบวนการสร้างงานของเธอ ที่เธอเองก็ยอมรับว่าเกิดจากพื้นฐานทางด้านงานออกแบบกราฟิกที่พยายามค้นหาภาพหรือรูปทรงที่ชัดเจนเป็นตัวแทนหนึ่งรูป ในขณะที่พวกบริษัทยักษ์ใหญ่ทั้งหลายพยายามขโมยแนวคิดและคำศัพท์กราฟิกเพื่อหาสัญลักษณ์สดใหม่ที่สุด เธอกลับกลับที่จะกลับไปเล่นกับเรื่องของภาพและรูปทรงเรขาคณิตพื้นฐานที่ว่า รูปทรงทุกอย่างที่เป็นรูปเป็นร่างที่เรารู้จักเกิดจากจุดจุดหนึ่ง จากเส้นโค้งเส้นหนึ่ง แล้วไม่ว่าเธอจะสร้างภาพด้วยดินสอกราไฟท์เงาวาว หล่อชิ้นงานด้วยแมกนีเซียม หรือใช้ผ้าทอหุรหุรา ความหลงใหลทางศิลปะของเธอกับทรวดทรงของผู้หญิง ส่วนต่างๆของเรือนกาย และประสบการณ์ของพวกผู้หญิงเหล่านั้น มันต่างถูกผลักดันด้วยคำถามที่ทั้งโบราณและร่วมสมัย ที่ทั้งเป็นเรื่องของสมองและจิตใจที่ว่าเราจะสามารถสร้างความหมายที่มีสาระผ่านรูปทรงและลวดลายซ้ำๆได้อย่างไร และในกรณีของเธอคำถามนี้เกี่ยวเนื่องอยู่กับความหมายในดินแดนแห่งมโนภาพ ซึ่งสามารถมองเห็นความหลากหลายรูปแบบใน parabola ได้ง่าย

อย่าถือสาอะไรที่ฉันพยายามสืบสาวต้นตอของความคิดเกี่ยวกับเรื่องความงามของเธอกลับไปสู่พื้นฐานองค์ประกอบการจัดวางรูปทรงแบบนามธรรม ถ้าเราพยายามที่จะชี้ให้เห็นถึงการโน้มน้าวที่มีพลังในผลงานของเธอที่มีต่อผู้ชมในกรุงเทพฯ ปารีส เบอร์ลิน ฟูกุโอกะ บริสเบน และภายในอเมริกาเอง เราต้องเลิกพูดถึงประเด็นเกี่ยวกับการเป็นแม่ที่คนพูดถึงเวลาเขียนเกี่ยวกับงานของเธอก่อนหน้านี้ เพื่อที่ว่าเราจะสามารถมองเห็นภาพรวมที่กว้างขึ้น ทั้งสะท้อนให้เห็นถึงการเชื่อมโยงระหว่างสัญลักษณ์ทางกราฟิกของเธอกับเวลาปัจจุบันได้ดีขึ้น และการที่เธอมุ่งมั่นที่จะค้นหาในความเปลี่ยนแปลงไม่คงที่ของ parabola ในฐานะที่เป็นฟอร์มที่เป็นสัญลักษณ์นั้น บอกฉันว่าภาพที่เธอพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่หน้าอกที่ห้อยเป็นลูกตุ้มและขามสะโพกกว้างไปจนถึง เจดีย์ทรงโค้ง เป็นการด้านทานวัฒนธรรมอุตสาหกรรมการผลิตจำนวนมากที่สร้างและสนองตลาดแบบป๊อปที่กำลังเกิดอยู่ทั่วโลก ในขณะนี้ แม้แต่การทดลองเรื่องความหมายของวัสดุที่เป็นโลหะเอง เธอกลับไม่ใช้มันพูดถึงวัฒนธรรมวัยรุ่นในโลกแบนตาซีของการ์ตูนอเมริกันหรือญี่ปุ่นที่เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายเลย ที่มองเห็นเนื้อเยื่อของทรวงอกเป็นเหมือนหุ่นยนต์ ที่สามารถสร้างให้ขยายตัวเกิดขึ้นใหม่ได้ด้วยวิธีการของเครื่องจักรกล เป็นโลหะที่แวววาว มีหัวนมที่ตั้งแข็ง และหล่อหุ้มด้วยเสื้อเกาะแห่งอนาคต และนี่ก็คือประเด็นเสียดสีที่ยอดเยี่ยมในงานชุดใหม่ของเธอ คือการดึงเอาเรื่องและดึงกระบวนการกลยุทธการทำให้เป็นตัวแทนขึ้นมาของงานการ์ตูน โดยใช้โลหะง่ายๆที่เมื่อนำไปหล่อหลอมออกมาตามแบบทางรูปทรงเรขาคณิตต้นแบบแล้ว กลับดูเหมือนงานที่นำบูชาที่สร้างขึ้นด้วยมือมากกว่าที่จะเป็นสิ่งที่หล่อออกมาอย่างรวดเร็วจากแม่พิมพ์ตามแนวความคิดความปรารถนาแบบป๊อปไซ-ไฟ